

ΤΕΧΝΕΣ & γράμματα ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ

Ο Προμηθέας Αλεξερπούλος ενσαρκώνει τον δικηγόρο Αντώνη Σπεταιώπη (στο στιγμιότυπο με τη Μαίρη Μηνό) στην ταινία «Εκεί που ζούμε».

Τι απέγινε ο Αντώνης μετά την «αυλαία»;

Ο Χρίστος Κυθρεώτης γράφει για τον ήρωα του βιβλίου του «Εκεί που ζούμε», το οποίο έγινε ταινία από τον Σωτήρη Γκορίτσα

Φίλοι και γνωστοί που έχουν διαβάσει το «Εκεί που ζούμε» μου έχουν κάνει κατά καιρούς ερωτήσεις που αφορούν τη ζωή των ηρώων μετά το βιβλίο, και κατά βάση τη ζωή του κεντρικού ήρωα Αντώνη Σπεταιώπη. Η πιο συνηθισμένη έχει να κάνει με την απόφασή του να φύγει για το Λουξεμβούργο, και εν τέλει την υπόνοηση, αλλά υπάρχουν και μερικές πιο δύσκολες, όπως το αν βρήκε την ευτυχία στη ζωή (ή αν την έβρισε), αν επέστρεψε στη δικηγόρια, αν παντρεύτηκε, πού τον βρήκε η πανθώπια και αν έκανε το εμβόλιο. Νομίζω πως το εμβόλιο μάλλον το έκανε, αλλά από εκεί και πέρα τα πράγματα δυσκολεύουν – γιατί δεν έχω λόγο να σκεφτώ ότι κάνει ένας προεξαιρέτης να σκοπεύει να γράψει γι' αυτόν.

Είναι αλήθεια, ωστόσο, πως αρκετές από τις σημειώσεις που έχω κρατήσει στα χρόνια που μεσολάβησαν από την ολοκλήρωση του βιβλίου είναι γραμμένες από μια οπτική γωνία κοντινή σε αυτή του Σπεταιώπη. Το αποτέλεσμα ήταν να μωομερικές φορές σε σκέψης: Μήπως έχει νόημα ένα ακόμη βιβλίο με ήρωα τον Αντώνη; Μήπως με ενδιαφέρει αν πήγε τελικά στο Λουξεμβούργο; Η απάντηση ήταν και παραμένει αρνητική. Όταν, όμως, με αφορμή την επικείμενη προβολή της ταινίας του Σωτήρη Γκορίτσα, μου ζήτηθηκε να δημοσιεύσω στην «Καθημερινή» ένα κείμενο με θέμα τι έκανε ο Αντώνης τα χρόνια που μεσολάβησαν (ή κάπως έτσι), η πρόκληση με κέντρήσε αμέσως. Βασισμένος σε σημειώσεις της τελευταίας τριετίας, αποφάσισα να αναπτύξω δέκα ενστασιμότητες με αφηγητή τον ίδιο και να τα παρουσιάσω ως ό, τι πιο κοντινό σε μια απάντησή που θα μπορούσα να δώσω.

Η Νάντια φεύγει για Γερμανία κι έχει νόμιμο λόγο να περάσει από Αθήνα, έτσι συμφωνήσαμε να βρεθούμε στον δρόμο για το αεροδρόμιο. Εκεί στέλνει sms για συσπέρ μαρκετ και την πληροφορώ έξω από αυτόν τον μεγάλο Στάλα-Βενίτη με το πελώριο πάρκινγκ, που θυμίζει κι αυτές λίγο αεροδρόμιο. Έρχεται με ένα παλιό Opel, θάβεται και κοιτάζει τον ουρανό με τα πυκνά γκριζά σύννεφα, σαν να της φαίνεται παράλογο που πήδη αέρα θα βρίσκεται από πάνω τους. «Πόσο χροניתά; λέει καθώς πλησιάζει. «Πολλά».

«Τι γίνεται, ρε Αντώνη;» λέει. «Τι έγινε; Τι έχει συμβεί?».

Στο μικρό εκλογικό κέντρο επικρατεί σιωπή ακόμη κι όταν οι ψηφοφόροι κάνουν ουρά, ακόμη κι αν τύχει να είναι δέκα στην αίθουσα και έχουν φέρει μαζί και τα παιδιά τους. Υπάρχουν στιγμές που αυτό γέρνει προς τη μεριά της κατάνυξης, αλλά κυρίως πρόκειται για βαρεμάρα. Ένας τύπος με αυτοκόλλητο «Λέω Ουα» κολλημένο στην μπλούζα μπαίνει κάθε λίγο στην αίθουσα και ύστερα ξαναφύγει. Η διαδικασία κιλάει ομαλά και στο τέλος καταλήγουμε να τρώμε μπιρζόλες που έφερε ο προέδρος του κοριού. Ο ίδιος μου βρήκε και τον γραμμάτσα, έναν υπόδηλο του δήμου που δεν δείχνει ενδιαφέρον για τα τυπικά, κάνει συνέχεια λάθη στον κατάλογο, κι όταν του λέω ότι μπορεί αν

Με ρατούν αν έφυγε για το Λουξεμβούργο, αν βρήκε την ευτυχία στη ζωή, αν επέστρεψε στη δικηγόρια, αν έκανε το εμβόλιο. Νομίζω πως το εμβόλιο μάλλον το έκανε...

θέλει να ψηφιστεί και ο ίδιος, σηκώνει τους ώμους. «Ξέρεις κάτι;» μου λέει κάποια στιγμή αργότερα. «Σ' αυτόν τον κόσμο δεν γίνεται να φτιάξεις τίποτα χωρίς να χαλάσεις κάτι άλλο. Γι' αυτό δεν θέλω να κάνει ψυχανάλυση η γυναίκα μου».

«Νάντιας, ρε φίλε, τι έχεις ζήσει;» λέει δείχνοντας στο κινητό ένα άρθρο για μια εμφάνιση του ΑΔ Ρουζί το ενενήντα τόσο. Οργισμός? Ήδη καλώς στον βίντεο που δεν πρέπει να λείπει από κανένα ελληνικό σπίτι, γράφει το άρθρο, και ο Πάνος ρίχνει τονπνερς ματιές πότε στην οθόνη και πότε σ' εμένα. «Κοίτα εδώ μωλάκι;» λέει. Όταν θεωρεί ότι το έχω διαβάσει, βάζει τη συσκευή στην άκρη και πήνει μια γουλιά κρασί. «Τι σου λέω κι εσένα, εσύ τα 'χεις ζήσει αυτά. Πόσο ψουν τότε;». Κάνω τους υπολογισμούς και του λέω. «Μικρός», απαντά. «Αλλά και πάλι, τα έχεις ζήσει».

Ο συγγραφέας Χρίστος Κυθρεώτης γράφει για την «Κ».

«Τρέλα, Ciao Αν11, πασοκόρα». «Μμμμ» λέω, και πίνω κι εγώ λίγο κρασί, που είναι νερομένο και μυρίζει φαντάσι. «Κάποια οκτινικά πάντως τότε ήταν ακραία απαρδέκτα, σε φάση τα βλέπεις και λες, σεζιμός, ρε φίλε, όπα», λέει η Λένα, που μέχρι τώρα δεν έδειχνε να παρακολουθεί. «Όντως», απαντώ, «αλλά και σήμερ» → «Δηλαδή, εντόξει κήπου με τους Boomers, είπαμε;». «Δεν είναι Boomer το παιδί, ρε, τι του λες. Gen-X είναι», παρεμβάλλει η Ειρήνη, κι εγώ γέλωθα ότι, εντόξει, δεν κρατάεται. «Ναι, το ξέρω... Αλλάς, λέω...». Πίνουμε λίγο κρασί, κι ύστερα έρχεται ο σεργιπότος. Το κρασί κάνει 1,50 ευρώ, τα ψιλά κουδουνίζουν στο ταχίγνο τραπέζι, δίπλα στο κινητό με τον Δελ Ρουζί και την Κλωνία Σίφερ.

Το φανάρι είναι κόκκινο κι ο Στέλιος κοιτάζει το ρολόι όσο η Ελένη μάγει. «Και με φόρτωσε

μας προστάτευαν από τίποτα», συνεχίζει η Ελένη.

Περνούσε τότε την κατασκοπική φάση της κι ένα βράδυ ξετρίπωσε το ημερολόγιο του Σωτήρη και το διάβασε όλο. Όπως ήταν φυσικό, εντόπισε πολλές αναφορές στην ίδια, αν και όλα κάτι ιδιαίτερα αρνητικά, ούτε κανένα μυστικό. Ισα ίσα, μούωσε για εκείνη με αγάπη και το ημερολόγιο ήταν γραμμένο λες και ο Σωτήρης ήξερε ότι μια μέρα κάποιος θα το διάβαζε. Και πόλι όμως, το ημερολόγιο τη βρήκε να κλαίει σφιγγοντας το τετράδιο στα χέρια. Το ίδιο απόγευμα στο γραφείο μου, μου τα είπε όλα. Όταν, με δεδομένο ότι το ημερολόγιο είχε αποδειχθεί μνημείο συζυγικής πίστης, τη ρώτησα τι την είχε περάσει, εκείνη απάντησε: «Υπάρχει πάντα κάτι προσβλητικό όταν κάποιος μιλά

Βασισμένος σε σημειώσεις της τελευταίας τριετίας, αποφάσισα να αναπτύξω δέκα ενστασιμότητες με αφηγητή τον ίδιο και να τα παρουσιάσω ως ό, τι πιο κοντινό σε μια απάντησή...

ει για σένα χωρίς να είσαι μπροστά. Υπάρχει πάντα ένα φθίγμα προσόσιας εκεί μέσα».

Αργότερα, στέκομαι μπροστά σε ένα μισογκρεμισμένο σπίτι και κοιτάζω τον φθαρμένο τοίχο. Κάποιος έχει γράψει: Ψυχοθεραπεία ή εμφύτευση μαλλιών;

«Πιστεύω με», μου λέει, «είναι όλα εκεί από την αρχή. Αν μπορούσε να ταξιδεύεις στον χρόνο και να παρακολουθούσε τον εαυτό σου ένα απόγευμα όταν ψουν δυο χρόνια – θα αναγνώριζε τον εαυτό σου». Είναι δυο ετημερολόγια, αμύρο δουλεύουν, αλλά έχω με κάποιον σ' αυτό το μπωρ έτσι κι αλλιώς, για να αφήσουμε τη νύχτα να περάσει σιωπηλά δίπλα μας χωρίς να μας προσέξει. «Λες να πάμε πουσθενά αλλού;» λέει η Φάνης. Μια παράτα δίπλα πληρώνει και ο πιο νηφάλιος προσπαθεί να κάνει τη δι-

αίρεση διά του ξέλι. Κοιτάζω τον καιπισμένο καθρέφτη πίσω από την μπάρα και σκεφτομαι όλες αυτές τις φορές που έχω αλλάξει πορεία στη ζωή ή τα εισιτηριά μου στο αεροπλάνο ή έστω γνώμια για κάτι.

«Τους πάλι τους Gen-X», λέει η Ειρήνη «είναι οι πιο καλά τύποι. Σε φάση σ'τ' αρχιάς τους, ρε, δεν ασκολούνται...». Ο Πάνος προσθέτει πως εκτός από τους Gen-X και τους Millennials υπάρχουν και οι Xennial, που είναι κάτι ενδιάμεσο, κι αυτοί δεν είναι και τόσο σ'τ' αρχιάς τους. «Είναι πολύ πιο κοντά σ' εμάς», λέει. «Εσύ, Πάνο, είσαι Millennial, ρε;» τον ρωτάει η Λένα. «Αφού είσαι του '97, πρέπει να είσαι μετά». «Τι μετά;» «Μετά τους Millennials». «Ποιο είναι μετά τους Millennials;» «Δεν ξέρω, οι Xennial δεν είπαμε;». «Όχι, αυτοί είναι πριν». «Πριν; Πριν δεν είναι οι Gen-X;» λέει η Λένα, και όλοι δείχνουν υπερβεμένοι για λίγο. «Εσύ τελικά τι είσαι;» με ρωτάει ύστερα από λίγο η Ειρήνη. «Gen-X ή Xennial;» «Δεν είμαι σίγουρος», της λέω. «Αλλά ξέρω τον οροσκόπο μου».

«Πάλι καλά που έχουμε και το Zoon», της έπια, «σκέψου να μας έβρισκε αυτό μόνο με τα τηλέφωνα». «Και όμως, το τηλέφωνο ήταν καλύτερο», απάντησε. «Τουλάχιστον ήταν μόνο για εμάς. Τώρα νιώθω πάλι μόνο έχει γίνει ένα ακόμη από τα πράγματα που κάνεις στον υπολογιστή σου».

Είναι η άνοιξη μετά από όλα αυτά και φέρνω στο μυαλό μου κάτι που δεν είμαι σίγουρος αν είδα ή έχω ορατάσει, έναν τύπο να καθάει μόνος σε μια παρσόλα και να κοιτάζει τη θάλασσα και στα δέκα μέτρα απόσταση να τον πλησιάζει ένας αστυνομικός. Είναι έτοιμος να του μιλήσει, κι ο τύπος διακόπτει την ονροπρόσθεση και γυρίζει το κεφάλι και βλέπει κι αυτός τον αστυνομικό, και πάλι λίγο δεν ξέρουν τι να πουν. Δεν ξέρω γιατί σκεφτομαι αυτή την εικόνα, θα ήθελα όμως να την είχα κρεμασμένη στον τοίχο του σαλονιού και να την κοιτάζω – όχι για να την αναλύω, ούτε για να προσέξει. «Λες να πάμε πουσθενά αλλού;» λέει η Φάνης. Μια παράτα δίπλα πληρώνει και ο πιο νηφάλιος προσπαθεί να κάνει τη δι-